

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 609/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ondrejom Lučivjanským, Murgašova 3, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 283/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 283/2014 (ďalej len „namietané konanie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že je účastníkom konania o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom vedeného na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 23 C 415/2002, v ktorom okresný súd naposledy rozhodol rozsudkom 17. januára 2014. Po podaní odvolania 15. apríla 2014 bola vec následne postúpená krajskému súdu, ktorý dosiaľ v predmetnej veci nerozhodol aj napriek tomu, že ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 83/2015 z 12. mája 2015 vyslovil porušenie jeho označených práv postupom okresného súdu a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a úhradu trov konania.

3. Sťažovateľ vzhľadom na to, že krajský súd do podania sťažnosti nerozhodol o jeho odvolaní a že podal aj sťažnosti na zbytočné prietahy predsedovi krajského súdu, v petite sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nálezom konštatoval porušenie jeho označených práv v namietanom konaní, prikázal mu konať bez zbytočných prietahov, a súčasne sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € a úhrady trov konania.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

7. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

9. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí aj vo vzťahu

k čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

10. Predmetom konania pred ústavným súdom je nárok s'ťažovateľa na ochranu označených základných práv postupom krajského súdu v namietanom konaní.

11. V rámci zabezpečovania podkladov na predbežné prerokovanie predmetnej veci ústavný súd na krajskom súde a okresnom súde zistil, že krajský súd vo veci samej rozhodol ešte 3. marca 2016 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu zo 17. januára 2014 a spis vrátil okresnému súde 8. marca 2016. Okresný súd predmetné rozhodnutie krajského súdu doručil právnomu zástupcovi s'ťažovateľa 4. apríla 2016 a 5. apríla 2016 bolo konanie už právoplatne skončené.

12. Pri posudzovaní predmetnej veci sa ústavný súd osobitne zamerl na preskúmanie opodstatnenosti s'ťažnosti, keďže pri s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy berie do úvahy, že odmietnuť s'ťažnosť ako zjavne neopodstatnenú možno „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť vzniku zbytočných priet'ahov, a tým ani porušenie základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), „argumenty v s'ťažnosti s'ťažovateľa nepreukázali v čase podania s'ťažnosti takú intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby bola s'ťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03), resp. že „na základe skutočností uvedených v s'ťažnosti nemožno postup súdu považovať za taký, ktorý by signalizoval pri predbežnom prerokovaní možné porušenie základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 131/03).

13. Ústavný súd konštatuje, že namietané konanie na krajskom súde trvalo od 4. júla 2014, keď bol krajskému súde predložený spis na rozhodnutie o odvolaní s'ťažovateľa (pozri spis ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 83/2015, pozn.), do 8. marca 2016,

keď jeho rozhodnutie z 3. marca 2016 bolo spolu so spisom doručené súdu prvého stupňa. Dňa 4. apríla 2016 už bolo rozhodnutie krajského súdu doručené aj právnomu zástupcovi sťažovateľa. Konanie na krajskom súde trvalo iba dvadsať mesiacov, čo je ešte z ústavného hľadiska akceptovateľné a postup krajského súdu nesignalizuje reálnu možnosť existencie zbytočných prietahov v namietanom konaní, ak navyše konanie medzitým je už aj právoplatne skončené, čiže stav právnej neistoty sťažovateľa bol už odstránený. Okrem toho ústavný súd v spomínanom náleze predtým tiež uznal, že dĺžka konania mohla byť závislá aj od skutkovej či právnej náročnosti prerokovávanej veci, a za vzniknuté prietahy pred okresným súdom bol sťažovateľ v roku 2015 aj riadne odškodnený (bod 2).

14. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto už nepovažoval za potrebné a dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2016